

6- Luku Junttien talo sijaitsi kaupungin hiennosto alueella, jonne tavallisella kansalaisella ei ollut mitään asiaa. Alue oli tunnettu äveriäistä ja paremman yhteiskuntaluokan ihmisistä. Alueella jossa asuit, olit juuri niin suosittu ja arvostettu, kuin mitä sinun maallinen varallisuutesi oli. Johannes ja Marketta Juntin sadankahdeksankymmenenviiden neliön talo, oli eittämättä sen asuinalueen nähtävyys. Nina kaarsi autollaan portin eteen, jossa piti ilmoittautua, jonka jälkeen portti avautui. "Tehokas tapa pitää ei toivotut vieraat loitolla" Ajatteli Nina ajaessaan tietä pitkin talon etupihaan. Nina katseli hetken talon julkisivua, joka sai haukkomaan henkeä. Nina soitti ovikelloa ja hetken odotettuaan oven tuli avaamaan asiallisesti pukeutunut mieshenkilö.

—Minulla on tapaaminen Marketta Juntin kanssa, Nina sanoi miehelle. Samassa hetkessä Marketta tuli käytävää pitkin kohti ulko-ovea. Naisen käytöksestä ja asukokonaisuudesta sekä tämän käyttämästä tuoksusta paistoi selvästi raha ja sitä myöten tämän asema. Nina mietti, että pelkästään naisen käyttämä toppi ja hajuvesi maksaisivat hänen kuukausipalkkansa verran.

—Hannes voi jatkaa toimiaan, minä otan vieraan vastaan. Sanoi Marketta —Marketta Juntti, tervetuloa, tätä tietä. Olkaa hyvä. —Nina Mäkipää, teillä on uskomattoman upea koti, sähköinen portti ja kameravalvonta ilmeisesti? sanoi Nina. —Suunnittelijan käsialaa, toki mieheni ja minun myös, kameravalvonta tuo turvallisuutta, Nainen vastasi. — Olen pahoillani miehenne poismenon johdosta ja otan osaa suruunne, sanoi Nina puristaen naisen kättä. —Kiitos, sanoi nainen johdattaen Ninan talon länsisiivessä olevaan lasitettuun oleskelu tilaan, nurkassa olevassa takassa paloi tuli, tuoden lämpöä. Nina katseli hetken liekkien leikkiä. Marketta huomasi tämän. —Tämä tila oli mieheni ja minun lempipaikkoja. —Ei mikään ihme, siis tähän on kuin paratiisissa olisi, Nina totesi. —Tahdotteko kenties juoda kahvia? —Kiitos mielelläni. Nina sanoi. —Istuutukaa. Nina istuutui ylellisen tuntuiseen nahkatuoliin. —Niin, kuinka voin olla avuksi? Nainen kysyi. Ninaa inhotti olla paskan tärkeän virallisen oloinen, vaan ei auttanut. —Toivon, että et pidä minua julkeana, mutta joudun ammattini puolesta tiedustelemaan hieman asioita, liittyen edesmenneeseen mieheenne. —En toki, sehän on sinun työtäsi. —Jospa sitten aloittaisin? —Onko tämä virallinen kuulustelu? Marketta kysyi. —Eihän toki. Nina naurahti, tiedustelen ainoastaan muutamaa asiaa. —Aivan. —Kauanko olitte olleet yhdessä? —Meille tuli kolmaskymmeneskolmas vuosi täyteen, kuukausi ennen Johanneksen kuolemaa. —Kunnioitettavan pitkäaika nykyaikana, millainen oli avioliittonne?

—Kolmeenkymmeneenkolmeen vuoteen mahtui, ylä- ja alamäkeä. —Oliko miehenne, huikentelevainen? —Tarkoittaako etsivä, oliko hänellä irtosuhteita? —Niin. —Ei todellakaan, ja jos olisi ollut, niin olisin huomannut sen kyllä, totesi Marketta napakasti. —Teidän miehenne toimi yleisenä syyttäjänä, eikö vain? —Kyllä, ja osittain siksi meillä on tällainen talo tai siis miehelläni. —Tehän olette koulutukseltanne sairaanhoitaja, vai kuinka? —Psykiatrinen sairaanhoitaja, vaikka en ole tehnyt niitä töitä kuukautta enempiä, kun perustin oman psykiatrisen vastaanoton. Marketta selitti uraansa hienoinen ylpeys puheen sävyssä. Anteeksi tiedusteluni, mutta miten tämä kaikki liittyy mieheni kuolemaan? Marketta kysyi. —Pahoittelen kysymyksieni laatua, mutta ikävä kyllä nämä kuuluu tutkintaan, tähän teitte käsittääkseni rikosilmoituksen koskien, miehenne rahavaroja vai kuinka? —Pitää paikkansa, minä tein asiasta ilmoituksen. —Miksi? oliko teillä jokin erikoinen syy? Nainen oli hetken vaiti ennen kuin vastasi. —Mieheni sai vähän ennen kuolemaansa 75 000 euron osingon. Kun menin pankkiin tiedustelemaan asiaa, niin siellä osingosta ei tiedetty yhtään mitään. Nina mietti hetken tilannetta, sopiiko jos poltan? —Totta kai, poltan itsekin aina silloin tällöin. Nina kaivoi askin takin taskusta, tarjoten samalla Marketalle. —Kiitosta vaan, mutta minulla on omia. Sanoi Marketta ja sytytti pikkusikarin palamaan. Tuoksusta Nina tunnisti sikarin, vaniljasikariksi jonka tuoksu sekoittui Choco Chanel no.5 tuoksuun. —Oletteko kokeilut näitä? sanoi Marketta

ojentaen sikarirasian Ninan katsottavaksi. —Olen joskus, onko teillä mitään käsitystä tai aavistusta mistä miehenne sai sen suuruisen osingon? —Ei sitten minkäänlaista käsitystä. —Aivan, tahtoisin tiedustella vielä hieman miehestänne? —Niin? Marketta joka oli ollut kuin viilipytty, liikahti nyt selvästi hermostuneesti. —Tahtoisitteko juoda kahvia, jos minä sanon tytölle että hän toisi meille kahvia. —Se sopii kyllä. Marketta nousi tuolistaan ja kutsui paikalle nuorehkon apulaisen. —Voisiko Liisa tuoda meille päiväkahvit vaikka noin varttitunnin kuluttua, sopiiko se teille? Marketta sanoi katsoen Ninaa joka nyökkäsi vastaukseksi. Apulaisen poistuttua Nina kysyi vielä muutaman kysymyksen. —Polttiko miehenne? —Ei toki. —Entä oliko miehellänne sairauksia, verenpainetta tai sokeritautia? —Ei mitään sellaista. Marketta sanoi, kutsuen samalla apulaistaan. —Joko se kahvi on valmista? —Aivan pian, kuului vastaus. Saatuaan päiväkahvit juoduksi Nina huomasi Marketan hermostuneisuuden ja tämän levottoman käytöksen. Nina vilkaisi kelloaan joka oli rientänyt iltapäivän puolelle, onko kello jo noin paljon? sanoi Nina puolihuolimattomasti, — kiitos ajastasi ja vieraanvaraisuudesta, otan yhteyttä uudelleen, mikäli tutkinto sitä vaati, sanoi Nina nousten tuolistaan. —Autan toki ilomielin, nainen totesi kohteliaasti. Marketta saatteli Nina ulko-ovelle, missä naiset käittelivät vielä, jonka jälkeen Nina poistui. 7.- Luku Marketta katseli Ninan auton perään kun tämä lähti. Ja palasi sitten takaisin sisälle, mennen työhuoneeseensa. Vaikka Marketta näytti ulkoisesti rauhalliselle, hänen sisällään kiehuu. Niinpä hän tarttui puhelimeen. —Marketta täällä, ai miksi soitan? soitan siksi, että se teidän etsijäeukko kävi tenttaamassa minua, — ai mistä? — kyseli kaiken maailman juttuja Johanneksesta Marketta kuunteli hetken miehen puhetta. —Ei, en kertonut juuri paljoa mitään, ai mitä tahdon? tahdon ettei se eukko tule enää oveni taakse, tahdon tavata tänä iltana ja saada asian pois päivä järjestyksestä. Kyllä, ehdottomasti, — hyvä sovitaan sitten niin. Marketta sulki puhelimen, mennen sitten baaritiskin luokse. Kunnon tujaus konjakkia oli nyt enemmän kuin paikallaan. "Mitä pirua tuommoisen etsivän pitää tulla kyselemään typeriä kysymyksiä, sitä paitsi mitä ihmettä kysellä Johanneksen kuolemasta" Marketta mietti. Marketta meni Hansin luokse, antaen tälle ohjeita. —Jos joku tulee kyselemään, niin en ole tavattavissa kolmeen tuntiin. Sinä voit pitää vapaata tänä iltana. —Hyvä on, mies sanoi. —Hakisitteko autoni valmiiksi, lähden asioille. Nainen sanoi. Hans kääntyi ympäri, mennen hakemaan Marketan Audi A8 tallista. Marketta oli pukeutunut tyköistuvaan asuun, silmillään Ralph Lauren lasit, käsissään Sauson wild elegance nahkakäsineet. —Autonne on valmiina, ilmoitti Hans, kun Marketta laskeutui portaita alas. —Oikein hyvä, kiitoksia. Päästyään auton Marketta lähetti lyhyen tekstiviestin. 'Puolen tunnin, päästä ravintola Tulinen härkä.' Marketta. Nainen käynnisti auton, kurvaten sitten pitkälle suoralle jota reunusti molemmin puolin vaahterakuja, samalla naisen kännykkä ilmoitti viestin saapumisesta. 'Myöhästyn kymmenenminuuttia.' Koivu Marketta poltti pikkusikaria kiihtyneesti, kun Klaus Koivu oli tullut paikalle. —Mikäs nyt? kun näin tulenpalava kiire tavata? mies kysyi. —Mennään kabinettiin niin kerron sitten, nainen vastasi. Mies seurasi naisen perässä, ihailen samalla naisen takamusta joka keinui viettelevän syntisesti. Päästyään kabinettiin nainen aloitti. —Tahdon keskustella etsivä Nina Mäkipäästä. —Mitä hänestä? —Hän tuli jututtamaan minua, muutama tunti sitten. —Aivan niin, sinähän soititkin minulle siitä. —Se narttu ei saa enää tulla ulko-ovelleni tekemään typeriä kysymyksiä. —Tilanne on vaikea, ymmärräthän, että olen vaikeassa asemassa. Mies vastasi. —Tiedän tilanteesi, mutta muistatko sinä kenen ansiosta olet siinä asemassa, missä nyt olet? Mies katsoi naisen silmiin joissa oli laskelmoiva ilme. —Muistan oikein hyvin, sinun ei tarvitse muistuttaa siitä, — hyvä on, katson mitä voin asian eteen tehdä. —Tietääkö poikasi, Visa? —Saattaa olla jäljillä, mutta ei tiedä aivan kaikkea. —Et varmaan tahdo hänen tietävänkään. Samalla hetkellä miehen ilme muuttui. Mies tarttui naista

ranteesta puristaen tiukasti, — poikaani et vedä tähän mukaan, muista se! mies sanoi tiukasti.
—Päästä käteni irti, tai tämä juttu leviää käsiin, kuin Jokisen eväät, nainen sähähti. Mies päästi naisen otteestaan. —Minun poikaani, ei vedetä tähän mukaan, sanoi mies kiivaasti hengittäen.
—Hyvä on, nainen vastasi, — mutta saat huolehtia siitä, ettei se narttu nuuski liikaa juttua.
—Teen sen mitä on tehtävissä. Klaus Koivu sanoi.